

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Alexandra Krysla a soudkyň Mgr. Miroslavy Kašpírkové a Mgr. Jany Komínkové v právní věci **žalobců:** a) spolek **Zdravé Ktišsko**, se sídlem Dobročkov 17, 383 01 Ktiš, b) **Ing. Jan Jemelka**, bytem Dobročkov 17, 383 01 Prachátice, c) **P P** bytem **},** všichni zastoupeni *Mgr. Jaroslavem Kadlecem, advokátem, Tyršova 521, 390 02 Tábor,* d) **H K** bytem **, e) I M** **K** bytem **, oba zastoupeni Mgr. Rostislavem Šustkem, advokátem, Vladislavova 17, 110 00 Praha 1, f) **Obec Ktiš**, IČ 00250503, se sídlem Ktiš 11, 384 03 Ktiš, zastoupena *JUDr. Františkem Honsou, Ph.D., advokátem, Klimentská 1207/10, Praha 1,* proti **žalovanému: Český báňský úřad**, se sídlem Kozí 748/4, 110 01 Praha 1, za účasti osob **zúčastněných na řízení: 1) GARNET GROUP a.s.,** se sídlem Ktiš 11, *zastoupené JUDr. Martinem Křížem, advokátem, se sídlem Jáchymova 26/2, Praha 1,* **2) INTERNET CZ, a.s.,** se sídlem Ktiš 2, **3) M K** bytem **, 4) R** **K** bytem **, Kladno,** **5) Hnutí DUHA České Budějovice**, se sídlem Dlouhá 134, Kaplice, **o žalobách proti rozhodnutí žalovaného ze dne 4. 2. 2015, čj. SBS 27258/2014/ČBÚ-22****

t a k t o :

- I. **Rozhodnutí žalovaného ze dne 4. 2. 2015, čj. SBS 27258/2014/ČBÚ-22, se zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.**
- II. **Žalovaný je povinen uhradit žalobcům a), b), c) náklady řízení ve výši 33.119,- Kč, do třiceti dnů od právní moci rozsudku, k rukám Mgr. Jaroslava Kadlece, advokáta.**

- III. Žalovaný je povinen uhradit žalobcům d), e) náklady řízení ve výši 32.910,- Kč, do třiceti dnů od právní moci rozsudku, k rukám Mgr. Rostislava Šustka, advokáta.
- IV. Žalovaný je povinen uhradit žalobci f) náklady řízení ve výši 21.666,- Kč, do třiceti dnů od právní moci rozsudku, k rukám JUDr. Františka Honsy, Ph.D., advokáta.
- V. Osoby zúčastněné na řízení **n e m a j í** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í

I. Vymezení věci

1. Žalobami podanými ke krajskému soudu se žalobci domáhali zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 4.2.2015, čj. SBS 27258/2014/ČBÚ-22 (*dále jen „napadené rozhodnutí“*), kterým bylo zamítnuto odvolání žalobců a potvrzeno rozhodnutí Obvodního báňského úřadu pro území krajů Plzeňského a Jihočeského (*dále jen „prvostupňový správní orgán“*) ze dne 23.6.2014, čj. SBS 00076-2014 OBI-Ob 3 (*dále jen „prvostupňové rozhodnutí“*), jímž byla povolena společnosti GARNET GROUP a.s. (*dále jen „Organizace“*) hornická činnost - otvírka, příprava a dobývání výhradního ložiska technicky využitelných krystalů nerostu granátu - v dobývacím prostoru „Ktiš“ na pozemku p.č. v k.ú. Ktiš (*dále jen prvostupňové rozhodnutí“*).
2. Usnesením ze dne 9.6.2015, čj. 57A 39/2015-60 byl zamítnut návrh žalobců d) a e) na přiznání odkladného účinku žalobě.
3. Žaloba žalobců a), b), c) byla vedena pod sp.zn. 57 A 36/2015. Žaloba žalobců d), e) vedená pod sp.zn. 57 A 39/2015 byla usnesením ze dne 12.6.2015, čj. 57A 39/2015-75 spojena s žalobou vedenou pod sp.zn. 57 A 36/2015. Žaloba žalobce f) vedená pod sp.zn. 30 A 38/2015 byla usnesením ze dne 16.6.2015, čj. 30A 38/2015-46 spojena s žalobou vedenou pod sp.zn. 57 A 36/2015. O spojených žalobách je rozhodováno pod sp.zn. 57 A 36/2015.
4. V dané právní věci bylo rozhodováno podle zákona č. 61/1988 Sb., o hornické činnosti, výbušninách a o státní báňské správě, ve znění účinném do 30.9.2015 (*dále jen „zákon o hornické činnosti“*) a zákona č. 44/1988 Sb., o ochraně a využití nerostného bohatství (horní zákon) – (*dále jen „horní zákon“*). Procesním předpisem byl zákon č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (*dále jen „správní řád“*).

II. Důvody žaloby

A.

5. **Žalobci a), b), c)** v žalobě namítali 1) že nebyl vyřešen střet zájmů ve smyslu § 33 horního zákona; 2) že nebyla naplněna zásada hospodárného využití ložiska; 3) nedostatek času pro seznámení s podklady; 4) že se prvostupňový správní orgán věcně argumentačně nevypořádal s námitkami žalobců vůči znaleckým posudkům: Akustickému posudku, Rozptylové studii, Posouzení vlivu na veřejné zdraví; 5) nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí, neboť žalovaný posunul argumentaci žalobců do jiné roviny, než byla žalobci vedena. V odvolání žalobci namítali nepřezkoumatelnost prvostupňového rozhodnutí, ve kterém nejsou srozumitelným a určitým způsobem uvedeny seznatelné důvody rozhodnutí, a žalovaný k tomu v napadeném rozhodnutí uvedl, že žalobci na rozdíl od prvostupňového řízení neuvedli žádné konkrétní přezkoumatelné důvody. 6) že nebyly zohledněny podmínky neuzavřené nájemní smlouvy k pozemku p.č. . v k.ú. Ktiš; 7) obtěžování při těžbě a dopravě prachem, hlukem, vibracemi s negativním vlivem na fyzické i psychické zdraví, když se prvostupňový správní orgán mechanicky ztotožnil s blíže nespécifikovanými závěry orgánů státní správy a rezignoval na jakoukoli věcnou argumentaci, což činí jeho rozhodnutí nepřezkoumatelným pro nedostatek důvodů; 8) snížení hodnoty nemovitostí; 9) V odvolání byla žalobcem c) namítána nutnost zajištění ochrany vlastního zdraví jako konkrétní fyzické osoby, což znamená nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí o této odvolací námitce, neboť z odůvodnění rozhodnutí musí být seznatelné, jaké konkrétní znalecké posudky a stanoviska má správní orgán na mysli, jaké konkrétní závěry z těchto znaleckých posudků a stanovisek plynou.

6. **Žalobci d), e)** v žalobě namítali 10) nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí z důvodu nesprávného a velmi restriktivního výkladu pojmu střet zájmů a navazující aplikace pojmu střet zájmů a nevypořádání soukromých zájmů zúčastněných stran; 11) že nebyla provedena proporcionalita zájmů v rámci řešení střetu zájmů na straně žalobců a těžařské společnosti, když zájem žalobců na ochraně zdraví, životního prostředí a majetku převažuje nad zájmem těžby, a nebyly zohledněny některé dopady těžby – hluk; 12) nesprávný výklad právních předpisů ve věci souhlasu obce s hornickou činností; 13) nesprávné vypořádání s námitkami žalobců ohledně stanovisek orgánů státní správy; 14) nesprávné vypořádání s námitkou podjatosti.

7. **Žalobce f)** v žalobě namítal 15) nesprávné posouzení střetu zájmů ve vztahu k pozemkům ve vlastnictví žalobce; 16) nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí, neboť se žalovaný nevypořádal se zásadními odvolacími námitkami žalobce; 17) nevyřešení střetu zájmů ohledně pozemků státního podniku Lesy České republiky, které požadovaly doložení souhlasu Obce Ktiš s pronájmem pozemku těžařské společnosti, přičemž tento požadavek byl ze smluvní dokumentace vypuštěn, zjevně na základě účelového postupu těžařské společnosti či dokonce uvedením Lesů ČR v omyl, což znamená porušení § 20 horního zákona a skutečnost, že žalovaný ignoroval odvolací námitky žalobce; 18) že absenci údajů potřebných pro zhodnocení hospodárnosti těžby neodstranil ani žalovaný v napadeném rozhodnutí; 19) že byla hornická činnost povolena na základě neúplných a neověřitelných informací v POPD a žalovaný se nevypořádal s konkrétními výhradami k obsahu textové části POPD; 19) že se žalovaný nevypořádal s námitkami ve vztahu ke znaleckým posudkům; 20) nedostatečné úvahy žalovaného ohledně problematiky ceny pozemků vycházející z premisy, že řešení konfliktu zájmů nezahrnuje „soukromoprávní“ zájmy.

B.

8. **Žalobci v žalobách shodně namítali**, že využitím výhradního ložiska v dobývacím prostoru Ktiš jsou ohroženy objekty a zájmy fyzických a právnických osob, u nichž je nutné zabezpečit jejich ochranu ze strany správních orgánů ve smyslu § 33 horního zákona, tedy vyřešit střet zájmů. K tomu v daném řízení nedošlo.

9. **Dle žalobců a), b), c)** ustanovení § 33 horního zákona definuje střet zájmů jako konflikt mezi zájmem na využití výhradního ložiska a zájmem chráněným podle zvláštních předpisů anebo zájmy fyzických a právnických osob. Na základě tohoto ustanovení nelze dospět k závěru, jak to činí prvostupňový správní orgán, že střetem zájmů je toliko konflikt mezi veřejným zájmem na využití ložiska a jinými veřejnými zájmy chráněnými podle zvláštních zákonů. Takový závěr by znamenal omezení a zkrácení práv fyzických a právnických osob, jejichž zájmy mohou být dotčeny hornickou činností. Dělení právních vztahů na právní vztahy, jejichž obsahem je řešení konfliktu mezi veřejným zájmem na využití výhradního ložiska nerostů a jinými veřejnými zájmy chráněnými podle zvláštních zákonů (střet zájmů) a na právní vztahy, jejichž obsahem je řešení vlivu hornické činnosti na objekty a zájmy, které mají soukromoprávní povahu, jak jej činí prvostupňový správní orgán, nemá z hlediska posouzení střetu zájmů žádné opodstatnění a nelze jej dovodit z dikce § 33 odst. 1 horního zákona. Z uvedeného ustanovení nelze dovodit, že by vztah mezi zájmem na využití výhradního ložiska a zájmem fyzických nebo právnických osob (soukromoprávní) nebyl střetem zájmů. Je sice faktem, že dle § 6 odst. 3 písm. a) vyhlášky č. 104/1988 Sb., o hospodárném využívání výhradních ložisek, o povolování a ohlašování hornické činnosti a ohlašování činnosti prováděné hornickým způsobem (*dále jen „vyhláška č. 104/1988“*) je organizace povinna doložit toliko doklady o vyřešení střetu zájmů, jestliže hornickou činností jsou ohroženy objekty a zájmy chráněné podle zvláštních právních předpisů, avšak toto ustanovení nelze vykládat v rozporu s § 33 odst. 1 horního zákona, který je ve vztahu k vyhlášce právní předpisem vyšší právní síly.

10. Zájmy chráněné zvláštními právními předpisy nejsou toliko tzv. „veřejné zájmy“, jejichž zajišťování je realizováno formou stanovisek a závazných stanovisek. Ustanovení § 33 odst. 1 horního zákona obsahuje v návaznosti na „veřejné zájmy“ odkaz na zákon o obcích, z čehož lze vyvozovat závěr, že zákonodárce neměl na mysli toliko zájmy, jejichž ochrana je zajišťována formou stanovisek a závazných stanovisek, ale širší okruh právních vztahů, které není důvodné uzavírat před právními předpisy zajišťujícími ochranu např. vlastnických práv. Prvostupňový správní orgán zcela pomínil, že se pozemek p.č. ... ve vlastnictví obce Ktiš nachází napříč dobývacím prostorem a kříží se s přístupovou cestou, která bude Organizací využívána v rámci některých těžebních fází (viz přílohy: i. Etapy postupného záboru pozemků; ii. Stav pozemků po provedené sanaci a rekultivaci). Lze si jen obtížně představit, že pozemek ve vlastnictví obce nebude organizací při těžební činnosti využíván k přejezdům, manipulaci s materiálem a technikou, resp. že obec Ktiš bude moci využívat své vlastnické právo k pozemku bez omezení vyplývajících z probíhající hornické činnosti. Jedná se tedy o pozemek, který organizace k dobývání potřebuje, nikoli o pozemek pro těžební organizaci nepotřebný, na kterém se toliko mohou projevit negativní vlivy hornické činnosti. Z tohoto

úhlu pohledu je zcela nerozhodné, zda na pozemku p.č. ... ve vlastnictví obce Ktiš bude přímo probíhat těžba nerostů či nikoli. Uvedené koresponduje i s vyjádřením pracovníka žalovaného I M. ..., který pro Prachatický deník uvedl: „Základem je, jestliže obec má jeden z pozemků uprostřed předpokládané dobývací plochy a je to její majetek, že musí existovat smlouva, na základě níž bude možné s pozemkem nakládat. A to není, přestože v minulosti jakýsi souhlas byl. Ten ale obec následně odvolala a došlo k jednání o uzavření nájemní smlouvy k užívání pozemku, která ale uzavřena není.“ Pro případ přepracování záměru Organizace tak, že nedojde k využití obecního pozemku, jmenovaný uvedl: „Je to sice cesta, ale ve chvíli, kdy se podíváte na celý dobývací prostor a polohu obecního pozemku v něm, pak je to cesta, která je velmi málo schůdná, jelikož pozemek je uprostřed. A to, co by z toho vzniklo, je značně problematické a zřejmě by se velmi obtížně naplňovalo ustanovení o racionálním dobývání.“ Zájem obce na ochraně vlastnického práva stojí v jednoznačném střetu se zájmem na vytěžení výhradního ložiska. Pokud prvostupňový správní orgán v tomto střetu zájmů nespaturuje s odůvodněním, že nejde o střet s veřejným zájmem chráněným podle zvláštních předpisů, je třeba poukázat na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 27.10.2004, čj. 7 A 133/2002-33 (všechny rozsudky Nejvyššího správního soudu zde citované jsou dostupné na www.nssoud.cz), z něhož je zjevné, že střet zájmů ve smyslu horního zákona existuje i tam, kde se jedná o pozemky soukromých vlastníků, fyzických či právnických osob, které mohou být hornickou činností dotčeny či ohroženy.

11. **Žalobci d), e)** uvedli, že bylo jejich odvolání založeno na postoji správních orgánů obou stupňů, podle něhož se v rámci střetu zájmu vypořádávají výhradně veřejné, nikoliv soukromé zájmy zúčastněných stran, přičemž tento svůj výklad pojmu střetu zájmů žádný z nich neodůvodnil; neopřel jej o rozhodovací praxi správních orgánů či správních soudů, ani o odbornou literaturu, tudíž není zřejmé, jakou úvahou k tomuto postoji dospěly. Žalobci d) a e) odkázali na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30.1.2004, čj. 7 A 5/2003-83, ze kterého lze dovodit povinnost vyřešit v rámci střetu zájmů rovněž soukromé zájmy. K závěru o povinnosti vypořádat v rámci střetu zájmů rovněž zájmy soukromé, lze dospět též prostřednictvím analogie k ustanovením zákona č. 183/2006 Sb., stavební zákon, zejména § 152 odst. 1), na základě něhož je stavebník povinen dbát na řádnou přípravu a provádění stavby, přičemž musí mít na zřeteli zejména ochranu života a zdraví osob i zvířat, ochranu životního prostředí a majetku, i šetrnost k sousedství. Analogie s ustanoveními stavebního zákona se jeví příležitá rovněž s ohledem na povahu činnosti, kdy podobně jako v případě hornické činnosti je provádění stavby fyzickou činností, probíhající v určitém místě v krajině, ve větším rozsahu, za pomoci techniky zasahující do zemského povrchu a s dopadem na okolí místa provádění této činnosti, jakož i s ohledem na okruh účastníků řízení, mezi které ve stavebním řízení i v řízení o povolení hornické činnosti dle předpisů o hornické činnosti patří vlastníci sousedních pozemků a staveb na nich, má-li být jejich vlastnické právo dotčeno. Textace zákona o hornické činnosti je zřetelně poznamenána dobou jeho vzniku (rok 1988), kdy na soukromé zájmy nebylo ze strany tehdejší státní moci příliš dbáno, pročez i ustanovení týkající se střetu zájmů jsou velmi stručná; je však bezpochyby nutné je vykládat v současném kontextu a konformně s ústavními zásadami. Pokud tedy bylo ve správním řízení žalobci d) a e) poukazováno na nutnost vypořádání jejich soukromých zájmů, bylo úkolem báňských úřadů tyto zájmy v rámci prvostupňového rozhodnutí, resp. napadeného rozhodnutí, vypořádat, nikoliv je vyloučit z posuzování při rozhodování.

12. K proporcionalitě zájmů v rámci řešení střetu zájmů žalobci d) a e) namítali, že na straně Organizace se jedná o právo vlastnit majetek, podnikat a provozovat hospodářskou činnost dle čl. 11 a 26 Listiny základních práv a svobod (*dále jen „Listina“*), popř. též o povinnost státu (který je vlastníkem nerostu, jenž má být těžen) dbát o šetrné využívání přírodních zdrojů a ochranu přírodního bohatství v souladu s čl. 7 Ústavy. Na straně žalobců d) a e) se jedná zejména o právo na ochranu zdraví dle čl. 31 Listiny, o právo na příznivé životní prostředí dle čl. 35 odst. 1 Listiny a o právo vlastnit majetek dle čl. 11 Listiny. Správní orgány obou stupňů nejprve nesprávně postavily práva obou stran na roveň a uzavřely, že práva žalobců již byla údajně řádně vypořádána, čímž fakticky daly přednost právům Organizace. Při střetu více ústavních práv je však vždy potřeba v každém konkrétním případě pečlivě vážit a poměřovat s ohledem na okolnosti konkrétního případu, kterému právu bude dána v konkrétním případě přednost - provést tzv. test proporcionality, jehož provedení je standardním postupem při řešení střetu ústavních či jiných práv a je běžnou součástí judikaturní praxe, jak je zřejmé např. z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 11.6.2009, čj. 9 As 69/2008-50 a rozsudku ze dne 30.5.2013, čj. 4 As 50/2012-71, či z nálezu Ústavního soudu ze dne 11.1.2012, sp.zn. I.ÚS 451/11-1. V souvislosti s čl. 31 Listiny správní orgány nepřijatelně dovodily, že jediným prováděcím předpisem k tomuto článku je zákon č. 258/2000 Sb., o ochraně veřejného zdraví (*dále jen „zákon o ochraně veřejného zdraví“*). Dle ustáleného judikaturního i doktrinárního výkladu a rozhodnutí Ústavního soudu je k provádění tohoto článku určena celá řada zákonů a prováděcích předpisů, tykajících se nejen veřejnoprávních aspektů ochrany zdraví (předpisy upravující zdravotní pojištění, členství lékařů ve stavovských organizacích), ale i soukromoprávních aspektů, zejména náhrady škody na zdraví (v občanskoprávních i pracovněprávních vztazích), bezpečnosti a ochrany zdraví při práci, apod. Lze tak např. dovodit, že prováděcím předpisem, pokud jde o možnou škodu na zdraví či na majetku žalobců, je nejen např. § 3 odst. 1 zákona o ochraně veřejného zdraví, dle něhož soukromé právo spočívá zejména na zásadě, že každý má právo na ochranu svého života a zdraví, jakož i svobody, cti, důstojnosti a soukromí, ale zejména § 2900 občanského zákoníku, dle něhož, vyžadují-li to okolnosti případu nebo zvyklosti soukromého života, je každý povinen počínat si při svém konání tak, aby nedošlo k nedůvodné újmě na svobodě, životě, zdraví nebo na vlastnictví jiného, popř. též § 91 občanského zákoníku, zakotvujícího nedotknutelnost člověka. Pojem prováděcího zákona ke zmíněným ústavně právním předpisům je tedy nutno vykládat materiálně, nikoliv formálně. Žalobci jsou přímými nositeli práva na ochranu zdraví garantovaného čl. 31 Listiny ve spojení s příslušnými prováděcími právními předpisy. V rámci řešení střetu zájmů je proto potřeba hodnotit dopady případné těžby na zdraví žalobců, popř. jiných konkrétních osob, a pokud lze mít důvodně za to, že dojde ke zhoršení zdravotního stavu žalobců, popř. jiných konkrétních osob, těžbu nepovolit.

13. Správním orgánům obou stupňů žalobci d) a e) vytýkali, že dle obsahu jejich rozhodnutí se mají dotčené osoby starat o své zdraví především samy a pokud skutečně ke zhoršení zdraví dojde, mohou požadovat náhradu v rámci řešení tzv. důlních škod. Tento postoj nejenže neodpovídá výše zmíněné generální povinnosti prevence škody na zdraví (popř. majetku), ale lze jej nejlépe označit ve vztahu ke zdraví žalobců jako naprosto cynický a nepochopitelný. V odůvodnění obou rozhodnutí bylo zcela pominuto, že ke zhoršení zdraví žalobců (i jiných osob v dané lokalitě) by došlo právě v důsledku povolené těžby. Došlo by

tak k nepřípustnému přenesení negativních externalit těžby z Organizace na osoby bydlící v dané lokalitě. V té souvislosti poukázali žalobci d) a e) na nekonzistentnost odůvodnění obou rozhodnutí, když správní orgány obou stupňů odmítly popsání zájmy žalobců vypořádat s tím, že jde o zájmy soukromé, kterými v řízení před báňským úřadem nelze argumentovat, zatímco zájmy Organizace vlastnit majetek, podnikat a provozovat hospodářskou činnost, který je taktéž nepochybně zájmem soukromým, výslovně podpořily a daly jim přednost. Podrobně pak žalobci d) a e) v žalobě argumentovali, v čem spočívá v jejich případě zájem na ochraně zdraví, ochraně majetku a ochraně životního prostředí.

14. **Žalobce f)** v žalobě namítal, že základním rozporem mezi ním a žalovaným je od samého počátku řízení výklad problematiky střetu zájmů mezi těžební činností a zásahy do vlastnického práva obce, a to zejména ve vztahu k pozemku p.č. ve vlastnictví Obce Ktiš (*dále jen „Obecní pozemek“*). Obecní pozemek tvoří součást dobývacího prostoru (fakticky prochází jeho středem a dělí jej na dvě části), v řízení před prvostupňovým správním orgánem však byl Organizací účelově vyjmut z provádění hornické činnosti dle POPD. Těžba má probíhat po obou stranách Obecního pozemku, v některých etapách má hrana lomu probíhat jen metry od Obecního pozemku. K tomuto rozdělení došlo poté, co řízení o předchozí žádosti Organizace bylo zastaveno právě pro nedoložení vyřešení střetu zájmů k Obecnímu pozemku. K tomu došlo poté, co žalobce s Organizací jednal v dobré víře o pronájmu Obecního pozemku a souhlasil dokonce s návrhem Organizace na prodloužení lhůty pro doložení vyřešení střetu zájmů tak, aby bylo umožněno projednání návrhu nájemní smlouvy mezi stranami. Jednání však byla Organizací ukončena bez dosažení dohody. Další návrh na povolení těžby, nyní již s účelově vyňatým Obecním pozemkem již Organizace podala bez jakékoliv konzultace s žalobcem (tím méně pak došlo k jakékoliv snaze o dohodu ohledně obecního pozemku). Nyní je jasné, že záměrem Organizace nebylo dosáhnout kompromisní dohody, ale znehodnotit Obecní pozemek okolní těžbou a následně žalobce k uzavření byť nevýhodné dohody „dotlačit“. Správní orgány obou stupňů ve svých rozhodnutích a probovaly účelový postup Organizace k řešení problematiky střetu zájmů. Oba fakticky potvrdily, že pro Organizaci bylo výhodnější vůbec nejednat s vlastníkem části dobývacího prostoru, který není ochoten přistoupit na jakékoliv řešení. Obecní pozemek má být nejprve „obklíčen“ probíhající těžbou a fakticky zcela znehodnocen s tím, že správní orgány zřejmě fakticky počítají, že tato situace donutí vlastníka k tomu, aby dodatečně souhlasil i s dotěžením takto znehodnoceného pozemku.

15. Obci je navíc zcela v rozporu s provedeným dokazováním přisuzován spekulativní záměr, byť jsou uvedené okolnosti správním orgánům obou stupňů známy z jejich úřední činnosti. Za spekulativní lze označit spíše postup Organizace. Rovněž s námitkou a proboace účelového jednání Organizace se žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí přezkoumatelným způsobem nevypořádal. Jediná reakce žalovaného je poukaz na rozsudek Nejvyššího správního soudu č.j. 7 A 133/2002 - 33 a závěr, že se nejedná o právo, o které by mohl být žalobce zkrácen (žalovaný se zřejmě domnívá, že žalobce požadoval, aby byl pozemek do těžby zahrnut). Nic takového ovšem žalobce nenamítal a odůvodnění napadeného rozhodnutí se proto s odvoláním žalobce zcela mýjí. Žalobce naopak namítal, že se měly orgány báňské správy zabývat tím, zda přes účelové vynětí Obecního pozemku z „vlastní těžby“ není nadále dána povinnost řešit střet zájmů. Žalobce f) zdůraznil, že i při rozhodování

správních orgánů je třeba aplikovat korektiv dobrých mravů a nepřipustit účelové jednání v dobré víře. To lze dovodit nejen z ustanovení § 2 odst. 3 správního řádu, ale i ze zásad právního státu. Žalovaný je jako správní úřad povolán poskytovat ochranu chráněným zájmům, kterými jsou i zájmy žalobce jako vlastníka Obecního pozemku (a nepřímou rovněž jako zástupce zájmů svých občanů). Této povinnosti však nemůže dostát výkladem, kterým umožní Organizaci získat výhodu nemravným postupem.

16. Nestrannému správnímu orgánu nepřísluší nevhodné a nesprávné hodnocení postupu žalobce jako spekulativního. Úvahy žalovaného, kterými dovozuje účelovou či spekulativní povahu jednání žalobce a jeho údajné „taktizování“ jsou nevhodné a nepřipadné. Zcela zjevným nepochopením situace je tvrzení žalovaného na str. 4 napadeného rozhodnutí, že „*Obec Ktiš měla možnost projevit zájem o zahrnutí svého pozemku do POPD, což neučinila.*“ Není jasné, jakým způsobem měla obec projevit zájem o zahrnutí pozemku do POPD. Takový postup neodpovídá relevantní právní úpravě, když POPD byl zpracován Organizací a byl jím i vymezen předmět správního řízení o povolení dané hornické činnosti. V řízení předcházejícím napadenému rozhodnutí byl žalobce f) postaven před hotovou věc, když Organizace zahájila řízení bez jakéhokoliv projednání svého záměru (POPD, který vymezuje předmět řízení, byl připraven Organizací). Nemohl proto jakkoliv taktizovat, jak bez jakékoliv opory naznačuje napadené rozhodnutí. K něčemu takovému se neuchýlil ani v předchozím řízení, kde umožnil jednání o vyřešení střetu zájmů k obecnímu pozemku. Pokud by tak neučinil, musel by prvostupňový správní orgán ihned rozhodnout o zastavení řízení. Bylo přitom na Organizaci, aby žalobce sama před podáním první žádosti kontaktovala a pokusila se jednáním střet zájmů odstranit tak, aby toto mohla již v žádosti doložit. Dle žalobce f) bylo přijato řešení, kdy je slabší strana nucena přijmout pro ni nevhodné řešení pod tlakem zájmu na těžbě nerostu.

17. Žalobce f) již v odvolání zdůraznil, že jakkoliv neměla dle posuzovaného POPD formálně na Obecním pozemku žádná hornická činnost probíhat, je zcela zřejmé, že její důsledky by byly pro Obecní pozemek zcela zásadní. Samotná bezprostřední blízkost k místu těžby (v řádu několika málo metrů) v podstatě znamená, že veškeré následky, které hornická činnost přináší v rámci samotného lomu, budou na Obecním pozemku pociťovány s prakticky totožnou intenzitou. Teoretická využitelnost pozemku (např. k plnění funkce lesa) rovněž limitně klesá k nule, a to bez ohledu na zvýšené riziko spojené s hornickou činností (sesuvy půdy, narušení půdní vrstvy, narušení hydrologických poměrů). Samotný vstup na pozemek se stane v důsledku provádění hornické činnosti zjevně nebezpečným. Intenzita zásahu je natolik zjevná, že ji není třeba dále rozvádět, je přitom podstatné, že se kvalitativně ani kvantitativně neliší od situace, kdy by byla hornická činnost vykonávána přímo na Obecním pozemku. Okolnost, že míra zásahu do možnosti žalobce f) vykonávat vlastnické právo je shodná jako na pozemcích, které Organizace v POPD označuje za pozemky, na kterých bude probíhat těžba, je zřejmá i ze samotné POPD. Bylo by naivní se domnívat, že vlastnická hranice by mohla vliv těžby jakkoliv zmenšit oproti vlivu jen o několik metrů v rámci téhož dobývacího prostoru. Některé části pozemků dobývacího prostoru, které jsou zařazeny do jednotlivých etap, budou přitom efekty těžby zasahovány s ohledem na svou vzdálenost od míst, kde má dojít k rozfárání jednotlivých vrstev, stejně nebo dokonce méně než Obecní pozemek. Žalobci v důsledku povolení těžby fakticky zůstává pouhé holé vlastnictví, reálná možnost realizovat své vlastnické právo (včetně např. prodeje Obecního pozemku) je

prakticky nulová. Žalovaný přesto dovozuje, že práva žalobce není třeba nijak chránit prostřednictvím institutu řešení střetu zájmů.

III. Vyjádření žalovaného k žalobě

18. Žalovaný navrhol zamítnutí žaloby a argumentoval shodně jako v odůvodnění napadeného rozhodnutí. Námitky žalobců shledal nedůvodnými.

19. **K námitce střetu zájmů uplatněné žalobci a), b), c)** žalovaný uvedl, že žalobci neuvádějí žádnou skutečnost, nasvědčující ohrožení jejich práv a právem chráněných zájmů a jejich námitky se týkají pouze zájmů Obce Ktiš a Obecního pozemku nacházejícího se v dobývacím prostoru Ktiš, který k povolení hornické činnosti není nutný. Zda, popř. jak, se adresát povolení dohodne s vlastníkem Obecního pozemku, není pro posouzení podmínek pro povolení rozhodné. S odkazem na protokol z ústního jednání spojeného s místním šetřením dne 28.1.2014, jehož se žalobci zúčastnili, žalovaný uvedl, že v dohledné vzdálenosti od lomu nejsou vidět žádné stavební ani jiné objekty, nebyla zjištěna žádná nadzemní vedení inženýrských sítí, zastavěná část obce Ktiš je od lomu morfologicky - výškově oddělena zalesněným pahorkem a nejbližší obytná stavba se nachází cca 600 m vzdušnou čarou od hranice dobývacího prostoru.

20. **K námitce střetu zájmů uplatněné žalobci d), e)** žalovaný uvedl, že se správní orgány obou stupňů s námitkami nevyřešených střetů zájmů vypořádaly. Námitky dopadu povolované hornické činnosti na zdraví obyvatel vyvrátil žalovaný na základě stanovisek a vyjádření dotčených orgánů státní správy, které potvrdily i závěry posudků a analýz vyhodnocujících dopad povolené činnosti na zdraví osob. Pokud jde o interpretaci § 33 horního zákona, žalobci chybně směšují pojmy „dotčený“ a „ohrožený“ zájem. Jak plyne např. z odůvodnění rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 11.12.2008, čj. 7 As 21/2007-191, za ohrožení nelze považovat projevy povolované hornické činnosti, které nepředstavují podstatné snížení některého z užitných parametrů. „Dotčenost“ zájmu je pouze atributem účastenství v řízení podle § 18 odst. 1 horního zákona a povinnost řešení střetů ve smyslu horního zákona nezakládá. Za ohrožení podle § 33 horního zákona nelze považovat projevy povolované hornické činnosti, které nepředstavují podstatné snížení některého z užitných parametrů. Ohrožení zájmu musí nasvědčovat reálná, důkazy podložená hrozba vzniku újmy. Taková hrozba z projednávané věci nevyplývá a ani žalobci, ač tvrdili, žádné podstatné snížení užitných parametrů objektů svých zájmů a ohrožení svého zdraví neprokázali. Rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30.1.2004, čj. 7 A 5/2003-83, na který žalobci upozorňují, není s uvedenými závěry v rozporu a žádnou zvláštní „povinnost vyřešit v rámci střetu zájmů rovněž soukromé zájmy“ nezmiňuje. Odůvodnění citovaného rozsudku nerozlišuje „soukromé“ a „veřejné“ zájmy, jak žalobci naznačují, nýbrž objekty a zájmy, které „jsou ohroženy využitím výhradního ložiska (zde: *trhacími pracemi malého rozsahu*)“. Takovými objekty mohou být např. pozemky, jež jsou pro výkon hornické činnosti nezbytné, což ale nemohou být pozemky žalobců d) a e), které, jak sami dokládají, se nacházejí uvnitř Obce Ktiš a jsou od místa povolované hornické činnosti vzdáleny více než 900 m vzdušnou čarou. Lom Ktiš je navíc skryt za terénním hřbetem s převýšením 796 m nm. V žádném případě tedy nejde o „blízkost domů“ jak žalobci d) a e) tvrdí.

21. **K námitce střetu zájmů uplatněné žalobcem f)** žalovaný uvedl, že podle ustálené judikatury není žalobce oprávněn, aby si osvojil námitky třetích osob, týkající se porušení jejich práv, ale může se domoci pouze vlastních práv, na nichž byl vydaným rozhodnutím sám zkrácen. S námitkami žalobce f) se žalovaný velmi podrobně vypořádal, jak je uvedeno v odůvodnění napadeného rozhodnutí a žalobce neuvádí žádné důkazy opaku. Z geneze případu je ale zřejmé, že sám žalobce si ne zcela ujasnil, co vlastně požaduje a jakým směrem se má jeho příští jednání ubírat. Z jednání žalobce, který je vlastníkem jednoho z pozemků ležících v dobývacím prostoru Ktiš, není zřejmé, zda je proti vydobytí ložiska Ktiš principiálně nebo zda s vydobytím souhlasí za blíže neuvedených podmínek. Žalobce již v roce 2001 deklaroval zájem vyjít vstříc podnikatelskému záměru výhradní ložisko v DP Ktiš využít. Také v r. 2010, kdy Organizace poprvé požádala o povolení k dobývání, žalobce f) s tímto plánem souhlasil. Později však svůj souhlas „pozastavil“, ale přitom naznačil souhlas podmíněný formou referenda, které bude následovat co nejdříve po vymezení podmínek právního vztahu mezi Organizací a obcí tak, aby byl zajištěn soulad mezi těžební činností a zájmy obce v dlouhodobém horizontu plánované těžby. Řízení o žádosti Organizace bylo rozhodnutím ze dne 12.12.2012, čj. 179/11/07/18, zastaveno. Dne 2.1.2014 podala Organizace novou žádost o povolení k dobývání, do níž však pozemek žalobce nezahrnula. Proto námitky žalobce již nepředstavovaly střet zájmů ve smyslu § 33 horního zákona a nebránily vydání povolujícího rozhodnutí. To pociťuje žalobce úkorně a viní Organizaci a správní orgány z účelového postupu. Sám však vhodnější řešení nenabízí. Při ústním projednání žádosti o povolení hornické činnosti dne 28.1.2014 uvedl do zápisu, že: *„Souhlas obce Ktiš je pozastaven. Stav se k dnešnímu dni nezměnil. Zastupitelstvo obce se otázkou žádosti o povolení hornické činnosti v DP Ktiš nezabývalo.“* Není dán zákonem žádný prostor pro argumentační diskuzi, která by navíc měla být primárně obsahem vztahu žalobce a občanů obce, jak dokládá i místní tisk. Žalovaný důvody svého rozhodnutí podrobně vysvětlil a námitky žalobce přesvědčivě vyvrátil.

22. Žalovaný nesouhlasil s tvrzením o nepřipustném osočování žalobce f) pro účelový postup v rámci jednání s Organizací. Uvedl, že spis neobsahuje důkazy osočování a tím méně obvinění ze spekulativního jednání. Tvorba POPD podléhá ustanovením horního zákona, zákona o hornické činnosti a vyhlášky č. 104/1988 Sb. Zpracovat POPD pro celé ložisko nebo pouze pro jeho jednotlivé části je legitimní právo žadatele (§ 2 odst. 2 vyhlášky č. 104/1988 Sb.). Prvostupňový správní orgán posuzuje, zda žádost splňuje zákonem předepsané náležitosti, nikoli, zda z pohledu jednotlivých účastníků existuje pro ně výhodnější řešení. Z geneze případu vyplývá, že Organizace se s žalobcem neshodla na společném postupu, a není na žalovaném, aby jejich pohnutky posuzoval. Ani obsah podání, ani průběh řízení zakončeného napadenými akty žalovaného neobsahuje nic, co by dokazovalo tvrzení žalobce o „silovém“ prosazení zájmů Organizace. Výhradní ložisko Ktiš nenáleží žalobci, ale České republice. Dle žalovaného žalobce f) na základě pouhého subjektivního zdání podsouvá žalovanému jednání a úmysly, které jsou v rozporu se základními zásadami správního řádu a s Kodexem etiky zaměstnanců státní báňské správy. Žalobce opomíjí, že část jeho pozemku zasahuje do výhradního ložiska, které patří České republice. Vlastnictví pozemku není nadřazené vlastnictví výhradního ložiska. Žalobce nemá právo požadovat od vlastníka ložiska, aby upustil od realizace svého vlastnického práva jen proto, že se žalobce obává snížení tržní

ceny svého pozemku. Změna tržní ceny pozemku nepředstavuje ohrožení právem chráněných zájmů. Kdyby byly využitím ložiska ohroženy žalobcovy objekty a zájmy, jak tvrdí, bylo by jeho povinností podle § 33 odst. 1 horního zákona ve vzájemné součinnosti s příslušnými orgány a subjekty řešit tyto střety zájmů a navrhnout postup, který umožní využití výhradního ložiska při zabezpečení nezbytné ochrany uvedených objektů a zájmů. To žalobce neučinil, a jak sám při ústním jednání dne 28.1.2014 uvedl do protokolu, otázkou žádosti o povolení hornické činnosti v DP Ktiš, tj. využitím výhradního ložiska, se vůbec nezabýval. Výše tržní ceny pozemku není právem chráněný zájem a tudíž střety, bránící vydání povolujícího rozhodnutí, nezakládá. Označení „holé vlastnictví k Obecnímu pozemku“, který žalobce používá, je nepřipadné. Evokuje totiž představu alternativního „rozvitého“ vlastnictví, což postrádá smysl a nemá oporu v právních předpisech. Stejně druhu je i tvrzení žalobce, že došlo k „formálnímu vynětí Obecního pozemku z těžby“. Obecní pozemek, stejně jako i ostatní pozemky, nikdy nebyl a ani nemohl být z těžby „vyňat“, a to ani formálně, ani fakticky, neboť není součástí výhradního ložiska. Výhradní ložisko podle § 5 odst. 2 horního zákona náleží výlučně České republice a není součástí pozemku.

IV. Replika žalobců

23. Repliku podali žalobci d), e) a žalobce f). Oba shodně nesouhlasili s argumenty žalovaného ve vyjádření, které dle jejich názoru korespondovaly s argumentací žalovaného v odůvodnění napadeného rozhodnutí. **Žalobci d) a e)** nesouhlasili s tím, že neprokázali hrozbu vzniku újmy na jejich straně, když z dokladů předložených jimi a Organizací jednoznačně plyne rozsah a charakteristiky těžební činnosti a její vliv na okolí (byť tento není zmapován dostatečně, jak žalobci v řízení uváděli), jakož i poměry v místě, týkající se dobývacího prostoru i místa pobytu žalobců. Z předložených dokumentů plyne i zdravotní stav žalobců. Z uvedených informací lze dovodit hrozbu vzniku újmy na straně žalobců.

24. **Žalobce f)** konstatoval, že žalovaný vychází z velmi zúženého vnímání svých povinností, a to jak z hlediska problematiky povolování hornických prací a využití nerostného bohatství, tak i z hlediska dodržování zásad správního řízení. Žalovaný musí při svém rozhodování (respektive správní úvaze) zohlednit a posoudit celou řadu proti sobě stojících zájmů, přičemž žádnému z nich (a již vůbec ne zájmu na využití nerostného bohatství) nelze přikládat automaticky prioritu. Ve vyjádření k žalobě žalovaný namísto věcné polemiky se správní žalobou nevhodným způsobem spekuluje ohledně postupu žalobce a doplňuje některé zjevně nesouvisející spekulace, které žalovanému jako správnímu orgánu vyloženě nepřísluší. Odmítá sice, že by svým rozhodnutím aproboval účelový postup Organizace ve vztahu k vymezení pozemků, na kterých má přímo probíhat těžba, jeho vyjádření však tuto tezi žalobce naopak potvrzuje. Správní orgány obou stupňů zjevně považovaly za naprosto korektní jednání Organizace, která odmítla vést dialog s vlastníkem pozemku, ve kterém se nalézá část vyhrazeného ložiska, proto posunula těžební prostor o několik málo metrů, přičemž následky pro obecní pozemek jsou prakticky stejné, jako by se na něm těžilo, ale postoj vlastníka je v takovém případě irelevantní a vlastně je to jen výsledek údajně nekonstruktivního přístupu žalobce f). Dle žalobce f) nemůže být žádným postupem správního úřadu aprobován postup, který spočívá ve zneužití práva na úkor jiného účastníka. Takovým zneužitím může být

bezpochyby i jednání jinak zákonem povolené (respektive nezakázané), jako je např. zpracování POPD pro část ložiska, které žalovaný označuje za „legitimní právo žadatele“. K zneužití práva dochází tehdy, pokud je právo využito s cílem poškodit druhého účastníka. V dané situaci došlo k tomu, že Organizace přerušila jednání o vzájemné spolupráci, což vedlo k zastavení zahájeného řízení o povolení těžby podle původních POPD, a podala návrh na schválení POPD, kde těžba sice formálně na obecní pozemek nezasáhla, ovšem důsledky v podobě omezení vlastnického práva byly v podstatě totožné. Tím došlo k „potrestání“ žalobce f) za „nekonstruktivní“ přístup k realizaci podnikatelského záměru a zároveň je počítáno s tím, že žalobce dodatečně vlivem těžby a znehodnocení obecního pozemku bude s těžbou souhlasit (jak ostatně podotkl, byť zcela nemístně a cynicky, prvostupňový správní orgán). Takový způsob výkonu práva je nepřijatelný. Žalovaný rozsáhle argumentuje údajně chybným směřováním „dotčenosti“ a „ohrožení“ zájmů. Přesto, že uvedené rozdělení je historické a ztrácí své opodstatnění, je podstatné především to, že ani z tohoto rozlišování nelze logicky dovodit, proč by tzv. soukromé zájmy měly být z ochrany vyňaty (na této tezi založil své rozhodnutí správní orgán prvního stupně). Od společenského posunu po roce 1989 je zřejmé, že zájmy soukromé zasluhují procesně stejnou míru ochrany jako jakékoliv jiné zájmy, přičemž je úkolem správního orgánu poskytnout těmto zájmům ochranu minimálně v tom smyslu, že budou zohledněny při rozhodování. To však již správní orgán prvního stupně výslovně odmítl učinit, čímž zatížil celé řízení zásadní vadou.

V. Vyjádření osob zúčastněných na řízení

25. Osoby zúčastněné na řízení se ve věci nevyjádřily.

VI. Vyjádření účastníků a osoby zúčastněné na řízení při jednání soudu

26. O věci samé rozhodl soud po provedeném jednání, jehož se zúčastnili všichni žalobci kromě žalobkyně d) a jejich právní zástupci. Jednání se zúčastnil rovněž žalovaný a právní zástupce osoby zúčastněné na řízení 1). Žalobci i žalovaný setrvali na svých dosavadních argumentacích. Zástupce osoby zúčastněné na řízení 1), společnosti GARNET GROUP a.s., se postavil na stranu žalovaného.

VII. Posouzení věci krajským soudem

Z čeho soud vycházel

27. Při přezkoumání napadeného rozhodnutí soud vycházel podle § 75 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (*dále jen „s.ř.s.“*) ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, podle § 75 odst. 2 s.ř.s. přezkoumal napadený výrok rozhodnutí v mezích žalobou včas uplatněných žalobních bodů, neshledal při tom vady podle § 76 odst. 2 s.ř.s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

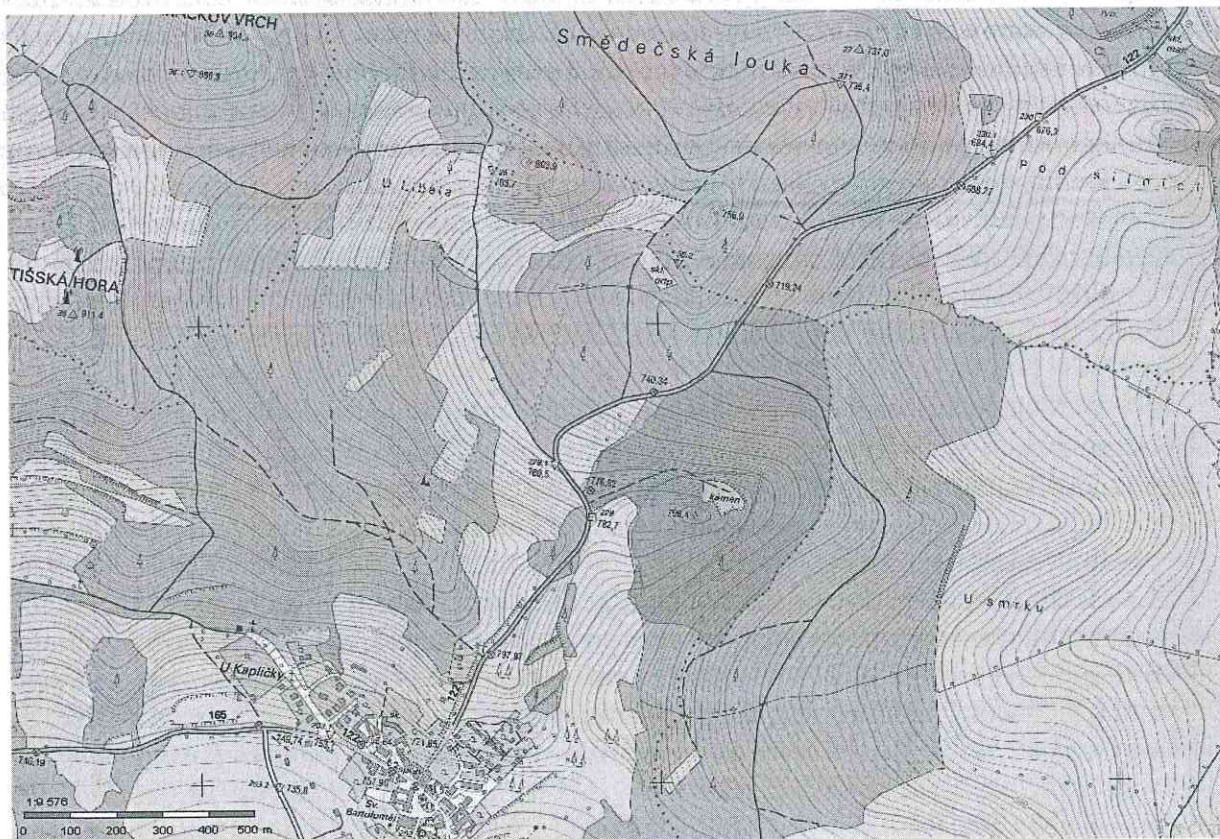
28. Žaloba je důvodná.

Skutkový základ věci

29. Dne 2.1.2014 podala Organizace k prvostupňovému správnímu orgánu v pořadí druhou žádost o povolení hornické činnosti podle Plánu otvírky, přípravy a dobývání (*dále jen „POPD“*) výhradního ložiska technicky využitelných nerostů – granátu – v dobývacím prostoru Ktiš. Řízení o první žádosti bylo zastaveno, když se Organizace nedohodla s obcí Ktiš ohledně pozemku ve vlastnictví obce Ktiš p.č.

30. Prvostupňovým rozhodnutím byla povolena hornická činnost - otvírka, příprava a dobývání výhradního ložiska technicky využitelných krystalů nerostu – granátu v dobývacím prostoru „Ktiš“ na pozemku p.č. v k.ú. Ktiš. Pro provádění hornické činnosti byly stanoveny podmínky podle § 8 odst. 2 vyhlášky č. 104/1988 Sb. Podle podmínky 2. bude hornická činnost prováděna v hranicích stanoveného dobývacího prostoru Ktiš, a to pouze na části pozemku p.č. v k.ú. Ktiš, která je součástí dobývacího prostoru Ktiš. Podle podmínky 3. bude hornická činnost povolená tímto rozhodnutím prováděna pouze na pozemcích, které jsou ve vlastnictví Organizace, nebo na pozemcích, ke kterým bude mít Organizace uzavřen platný právní vztah (nájemní smlouvu) s jejich vlastníkem.

31. Pro orientaci umístil soud na tomto místě katastrální mapu, na které je vyznačen pozemek p.č. ve vlastnictví obce Ktiš, který je obklopen pozemkem p.č. ve vlastnictví České republiky s právem hospodaření pro Lesy České republiky. Pozemek p.č. je výseč od světlé plochy vyznačené jako kámen orientovaný na jihozápad.

32. Zásadní námitkou všech žalobců byla shodně námitka, že nebyl v řízení o povolení dané hornické činnosti před vydáním rozhodnutí o jejím povolení řešen střet zájmů v daném území. Obdobné námitky jako nyní v žalobě žalobci uplatnili v odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí, jak je zřejmé z obsahu správního spisu a z odůvodnění prvostupňového rozhodnutí.

33. Žalovaný se v odůvodnění napadeného rozhodnutí vypořádal s odvolacími námitkami žalobců mířícími na nevyřešený střet zájmů v souvislosti s povolovanou hornickou činností způsobem dále uvedeným.

34. Nedůvodnou shledal žalovaný v tom směru uplatněnou odvolací námitku žalobce f), Obce Ktiš, a v odůvodnění napadeného rozhodnutí k tomu uvedl: „*Vlastní hornická činnost není podle předložené dokumentace povolena na pozemcích ve vlastnictví Obce Ktiš. Pouhá okolnost, že pozemek Obce Ktiš p.č. zasahuje do dobývacího prostoru, nezakládá střet zájmů podle horního zákona a nestanoví podmínku souhlasu vlastníka, bez jejíhož splnění nelze vydat povolující rozhodnutí.*“ K rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 27.10.2004, čj. 7A 133/2002-33, na který žalobce f) odkazoval, žalovaný uvedl, že ten vychází ze skutečnosti, že pozemky, jichž se povinnost řešení střetů týká, jsou k výkonu povolované hornické činnosti využívány, neboť je na nich umístěna přístupová cesta k etážím, čistička odpadních vod a deponie těžební organizace. Souhlas jejich vlastníka je proto nezbytný. Dále žalovaný uvedl, že „*pozemky Obce Ktiš však k výkonu povolené hornické činnosti nezbytné nejsou a uskutečnění exploatace ložiska v povoleném rozsahu nebrání. Případný nesouhlas jejich vlastníka nezakládá střet zájmů podle horního zákona a Obec Ktiš nedoložila žádné právně relevantní důkazy, které by ohrožení prokazovaly.*“ Žalovaný se ztotožnil s prvostupňovým správním orgánem, který vycházel ze stanovisek dotčených orgánů a z předložených posudků (str. 80-82 prvostupňového rozhodnutí), ze kterých vyplynul závěr, že „*pozemek Obce Ktiš nebude ohrožen povolovanou hornickou činností, jak Obec Ktiš namítá*“. Dle žalovaného tak neměl prvostupňový správní orgán důvod postupovat podle § 33 horního zákona. Pozastavení souhlasu vyjádřené žalobcem f) při ústním jednání dne 28.1.2014 označil žalovaný s ohledem na neexistenci střetu zájmů za bezvýznamné.

35. V odvolání žalobce f) dále namítal, že prvostupňový správní orgán připustil, aby se Organizace vyhnula vyřešení střetu zájmů tím, že pozemky žalobce f) do žádosti o povolení hornické činnosti nezahrnula, v čemž spatřoval žalobce f) pokus o poškození a obejití jeho práv a rozpor s dobrými mravy. K tomu žalovaný uvedl, že nejde o právo, o které by mohl být vlastník pozemku zkrácen (odkaz na citovaný rozsudek NSS ze dne 27.10.2004, čj. 7A 133/2002-33 a na § 10 odst. 2 zákona o hornické činnosti). Dle žalovaného měl žalobce f) v řízení možnost projevit zájem o zahrnutí svého pozemku do POPD, což neučinil, a při ústním jednání dne 28.1.2014 uvedl, že se zastupitelstvo otázkou žádosti o povolení hornické činnosti v dobývacím prostoru Ktiš nezabývalo. Uvedl rovněž, že „*působivé snímky kuriózních situací, které Obec Ktiš přikládá ke svému odvolání, pouze dokreslují, kam až může vést taktizování vlastníka pozemku v případě, že zásah do jeho pozemku je k uskutečnění povoleného záměru nezbytný.*“ Žalovaný odmítl jako účelové a jednostranné tvrzení žalobce

f), že prvostupňový správní orgán zcela ignoruje ústavněprávní rovinu ochrany práv účastníka řízení. Dle žalovaného čl. 11 Listiny, kde je zakotveno právo na vlastnictví, které zavazuje, a nesmí být použito na úkor práv druhých nebo v rozporu s právem chráněnými zájmy a jeho výkon nesmí poškozovat životní prostředí, lidské zdraví a přírodu nad míru stanovenou zákony, jejichž dodržení v rámci své působnosti kontrolují dotčeno správní orgány, se nevztahuje exkluzivně na žalobce f), nýbrž zahrnuje práva a povinnosti všech dotčených subjektů, včetně žadatele o povolení hornické činnosti a České republiky jako výlučného vlastníka výhradních ložisek nerostu. Dle žalovaného „*práva zakotvená LZPS, tedy i právo na zdraví a právo na příznivé životní prostředí, o kterých se odvolatelé zmiňují, nejsou bezbřehá a nelze je uplatňovat účelově a absolutně. Z podkladů předložených ve správním řízení plyne zjištění, že práva Obce Ktiš nebudou povolovanou HČ omezena nad míru stanovenou zákonem.*“ Na uvedené odůvodnění žalovaný odkázal v souvislosti s odůvodněním shodné odvolací námitky žalobců a), b), c) a d),e).

36. K námitce žalobce c) ohledně řešení střetu zájmů ve vztahu k pozemku Obce Ktiš žalovaný doplnil, že řízení zakončené prvostupňovým rozhodnutím není totožné s řízením, které bylo v obdobné věci v témže dobývacím prostoru zastaveno v minulosti, a že ukončené řízení nebrání jinému řízení v jeho zahájení a není překážkou věci rozhodnuté. Dle žalovaného nelze přijmout tvrzení, že „*neřešením střetu zájmů ve věci pozemku Obce Ktiš vzniká nerovný a nezákonný přístup správního orgánu k účastníkům řízení.*“ Pozemky Obce Ktiš dle žalovaného „*nezakládají důvod k řešení střetu zájmů, jak je výše vysvětleno, a jejich vlastníci, Obec Ktiš, nebyl na svých právech v řízení zkrácen.*“ Žalovaný uzavřel, že odvolatelé [žalobce c) a jeho manželka] „*neuvádějí, v čem zkrácení Obce Ktiš spatřují a na základě jakého zmocnění ochranu práv Obce Ktiš namítají.*“ K odvolací námitce žalobce c), že realizace záměru nesmí být ze strany státních úřadů vynucována proti veřejnému zájmu vyjádřenému peticí se 199 podpisy proti těžbě, žalovaný uvedl, že „*může posuzovat v tomto řízení pouze námitky odvolatelů. Petenti jimi nejsou a jejich zájmy nemůže v tomto řízení projednat.*“ Žalobce c) namítal v odvolání obtěžování při těžbě a dopravě prachem, hlukem, vibracemi atd. s negativním vlivem na fyzické i psychické zdraví. Žalovaný k tomu uvedl, že se prvostupňový správní orgán „*konkrétními námitkami zabýval a vyžádal si příslušné znalecké posudky. Při svém rozhodování vycházel z vyjádření a stanovisek dotčených orgánů státní správy, jimž je svěřena ochrana zákonem stanovených práv v dané oblasti, a ujistil se, že vlivy povolené hornické činnosti nepřekročí zákonné limity.*“ Žalobci b) a c) dále shodně namítali, že povolením hornické činnosti dojde ke snížení hodnoty jejich nemovitostí o 27 % a znehodnocení investic do nemovitostí. K tomu žalovaný uvedl, že „*odvolatelé zaměňují „hodnotu“ a „cenu“ věci. Hodnota nemovitosti a vložených investic je subjektivní pojem daný vztahem vlastníka k věci. Povoláním HČ věc zůstává zachována a v řízení nebyl prokázán opak. Povolání HČ však může mít vliv na výši tržní ceny nemovitosti. Tržní cena ale není součástí vlastnických práv a nemůže být proto garantována Listinou, jak odvolatelé ... tvrdí. OBÚ tedy správně dovodil, že případné snížení tržní ceny nemovitosti má soukromoprávní povahu a proto odkázal na postup podle občanskoprávních předpisů.*“ Žalovaný nepřisvědčil odvolací námitce žalobce c), že v jejich případě jde v souvislosti s ochranou zdraví o nevyřešený střet zájmů. Dle žalovaného „*je kritérium ochrany zdraví stanoveno obecně závaznými podmínkami, nikoli individuálními požadavky osob žijících v regionu. Závazná stanoviska a vyjádření příslušných dotčených orgánů, jimž je ochrana zdraví a péče o životní*

prostředí svěřena, existenci tvrzených střetů vyloučily a ani odvolatelé právně relevantním způsobem ohrožení svých zájmů nedoložili. Podle zákona č. 258/2000 Sb., o ochraně veřejného zdraví a o změně některých souvisejících zákonů ... krajské hygienické stanice náleží vykonávat státní zdravotní dozor nad dodržováním zákazů a plněním dalších povinností stanovených přímo použitelnými předpisy EU, tímto zákonem a zvláštními právními předpisy k ochraně veřejného zdraví. Orgán ochrany veřejného zdraví je dotčeným správním úřadem při rozhodování ve věcech upravených zvláštními právními předpisy, které se dotýkají zájmů chráněných orgánem ochrany veřejného zdraví podle tohoto zákona u zvláštních právních předpisů včetně hodnocení a řízení zdravotních rizik. Orgán ochrany veřejného zdraví vydává v těchto věcech stanovisko. Pokud tedy orgán ochrany veřejného zdraví na základě provedených měření dospěl k závěru, že nedojde k ohrožení veřejného zdraví při těžbě ložiska Ktiš, není dán střet zájmů, který by musela Organizace řešit.“

37. K odvolacím námitkám žalobců d), e), že prvostupňový správní orgán nepřikládá ochraně zdraví dostatečný význam a že při posuzování podkladů pro rozhodnutí nevzal v úvahu jejich osobní zájmy na ochraně zdraví před dopady těžby v dobývacím prostoru Ktiš a k jejich požadavku prověřit všechny námitky a dopady těžby na jejich zdravotní stav žalovaný uvedl, že žalobci d) a e) považují za klíčový argument proti povolované těžbě právo na ochranu svého zdraví, přičemž toto právo podle jejich výkladu zahrnuje mj. i zachování stávající úrovně naměřených emisí. K námitkám žalobců d), e), kteří s poukazem na Listinu tvrdili, že prvostupňovým rozhodnutím jsou zkráceni na svém právu na zdraví, vlastnickém právu, základních právech a svobodách a na právu na příznivé životní prostředí žalovaný uvedl, že „*čl. 11 odst. 3 věta třetí LZPS, v bodě 6, doslovně o výkonu vlastnického práva stanoví, že „jeho výkon nesmí poškozovat lidské zdraví, přírodu a životní prostředí nad míru stanovenou zákonem.“ Pokud jde o právo každého na ochranu zdraví upravené v čl. 31 LZPS, i v tomto případě (viz čl. 41 LZPS) platí, že tohoto práva je možno domáhat se pouze v mezích zákonů, které toto ustanovení provádějí, což v daném případě (ochrana před nepříznivými účinky hluku a vibrací) představuje především zákon o ochraně veřejného zdraví a příslušná nařízení vlády. V souladu s těmito předpisy Krajská hygienická stanice ... celou věc od počátku posuzovala a na jejich základě vydala své Souhlasné závazné stanovisko k dokumentaci POPD. ... Maximální hodnoty znečištění ovzduší byly stanoveny proto, aby nebyly překračovány. Nepochybně je zájem odvolatelů zachovat nižší, než povolenou hodnotu znečištění ovzduší. Tento zájem však není absolutním právem, jak dále odvolatelé mylně dovozují, poukazující na nález Ústavního soudu Pl.ÚS 11/08. Takový výklad nemá oporu v zákoně. Stejně jako podnikatelský subjekt je odpovědný za provoz, který řídí a následky, které takový provoz přináší, je to především každý jednotlivec, kdo je odpovědný za své zdraví. Odvolatelé tedy nemohou odpovědnost za své zdraví přenášet na subjekt, jenž svou činností zákonem stanovené meze nepřekročil, ani mu v takové činnosti účinně bránit.“ Dle žalovaného postupoval prvostupňový správní orgán „v souladu s ustanoveními právních předpisů upravujících postup správních orgánů při povolování hornické činnosti. V průběhu řízení byl nashromážděn dostatečný počet stanovisek a vyjádření dotčených orgánů státní správy, což potvrdily i další závěry posudků a analýz, které vyhodnocují dopad povolené činnosti na zdraví osob, které žalovaný na straně 13 napadeného rozhodnutí vyjmenoval.*

38. Z uvedeného je zřejmé, že se žalovaný ztotožnil se závěrem učiněným prvostupňovým správním orgánem. Prvostupňový správní orgán k námitkám nutnosti řešit v řízení o povolení dané hornické činnosti střet zájmů uvedl: „*hornická činnost může ovlivňovat jednak objekty a zájmy; které jsou předmětem veřejného zájmu chráněného podle zvláštních právních předpisů, a jednak objekty a zájmy, které mají soukromoprávní povahu a nejsou chráněny ve veřejném zájmu podle zvláštních právních předpisů. Řešení střetu zájmů při hornické činnosti je kodifikováno § 33 horního zákona. V jeho kontextu střetem zájmů je konflikt mezi veřejným zájmem na využití výhradního ložiska a jinými veřejnými zájmy chráněnými podle zvláštních zákonů, které mohou být ohroženy hornickou činností. Střet zájmů má veřejnoprávní povahu. Ochrana veřejných zájmů chráněných podle zvláštních zákonů je v řízeních vedených orgány báňské správy, jako je řízení o povolení hornické činnosti, zajišťována formou stanovisek a závazných stanovisek vydávaných správními orgány příslušnými podle zvláštních právních předpisů k ochraně těchto veřejných zájmů. Tyto orgány mají v uvedených řízeních postavení dotčených orgánů. Vzhledem ke skutečnosti, že součástí podané žádosti jsou takováto stanoviska v požadovaném rozsahu, dospěl OBÚ k názoru, že při jejich zohlednění ve výroku tohoto rozhodnutí je možné považovat střety zájmů za vyřešené.*“ Žalovaný pak na základě závazných stanovisek, vyjádření příslušných dotčených orgánů a prvostupňovým orgánem vyžádaných znaleckých posudků existenci tvrzených střetů zájmů vyloučil s tím, že odvolatelé právně relevantním způsobem ohrožení svých zájmů nedoložili. Tento závěr žalovaného je dle názoru krajského soudu v rozporu se zákonem o hornické činnosti, horním zákonem a vyhláškou č. 104/1988 Sb.

Právní hodnocení

39. Otázce vyřešení střetu zájmů věnuje právní úprava o ochraně a využití nerostného bohatství, jakož i právní úprava hornické činnosti, značnou pozornost. Řízení o povolení hornické činnosti je upraveno v § 17 zákona o hornické činnosti, kde je uvedeno: *Žádost o povolení hornické činnosti podle § 9 až 11 a § 13 předkládá organizace s předepsanou dokumentací a doklady nejpozději 3 měsíce před plánovaným zahájením prací obvodnímu báňskému úřadu (odst. 1). Pokud jsou hornickou činností ohroženy právem chráněné objekty a zájmy, musí být se žádostí předloženy doklady o vyřešení střetů zájmů (odst. 2). Neposkytne-li předložená žádost a dokumentace dostatečný podklad k posouzení navrhované hornické činnosti nebo není-li žádost o povolení hornické činnosti podle § 10 v souladu s podmínkami stanovenými v rozhodnutí o stanovení chráněného ložiskového území a dobývacího prostoru, vyzve obvodní báňský úřad organizaci, aby žádost ve stanovené lhůtě doplnila, popřípadě uvedla do souladu s těmito rozhodnutími; obdobně postupuje, pokud žádost neobsahuje všechny doklady o vyřešení střetů zájmů (odst. 3).*

40. Řešení střetu zájmů je upraveno v § 33 horního zákona, kde je uvedeno: *Jestliže jsou využitím výhradního ložiska ohroženy objekty a zájmy chráněné podle zvláštních předpisů, objekty a zájmy fyzických nebo právnických osob, jsou organizace, orgány a fyzické a právnické osoby, jimž přísluší ochrana těchto objektů a zájmů, povinny ve vzájemné součinnosti řešit tyto střety zájmů a navrhnout postup, který umožní využití výhradního ložiska při zabezpečení nezbytné ochrany uvedených objektů a zájmů (odst. 1). Organizace je povinna před zařazením příslušných prací do plánu otvírky, přípravy a dobývání dohodnout se s*

orgány a fyzickými a právními osobami, kterým přísluší ochrana objektů a zájmů podle odstavce 1, o tom, zda ohrožený objekt nebo zájem se má chránit, v jakém rozsahu, popřípadě po jakou dobu a dohodu předložit krajskému úřadu k zaujetí stanoviska. Dohoda je platná, jestliže krajský úřad do 1 měsíce od jejího předložení nevyjádří s dohodou nesouhlas. Povinnost uzavřít dohodu se nevztahuje na případy, kdy střety zájmů byly vyřešeny při stanovení chráněného ložiskového území, dobývacího prostoru, popřípadě při projektování, výstavbě nebo rekonstrukci dolu a lomu a jestliže postup při jejich řešení stanoví zvláštními předpisy (odst. 2). Nedošlo-li k dohodě podle odstavce 2, nebo jestliže krajský úřad nesouhlasí s dohodou, rozhodne o řešení střetů zájmů Ministerstvo průmyslu a obchodu po projednání s ostatními dotčenými ústředními orgány státní správy, a to s přihlédnutím ke stanovisku krajského úřadu (odst. 3). Organizace, která žádá o povolení otvírky, přípravy a dobývání výhradního ložiska, je povinna doložit obvodnímu báňskému úřadu, že střety zájmů byly vyřešeny (odst. 4).

41. Podle § 6 odst. 3 písm. a) vyhlášky č. 104/1988 Sb.: *Organizace přiloží k žádosti doklady o vyřešení střetu zájmů, jestliže hornickou činností jsou ohroženy objekty a zájmy chráněné podle zvláštních právních předpisů.* Podle § 8 odst. 1 písm. b) vyhlášky č. 104/1988 Sb.: *Obvodní báňský úřad v řízení o povolení hornické činnosti přezkoumá vyřešení střetů zájmů chráněných podle zvláštních právních předpisů.*

42. Z uvedených ustanovení je zřejmé, že právní úprava povolení hornické činnosti předpokládá před vlastním povolením hornické činnosti vyřešení střetu zájmů. Jedná se o právní úpravu, která není běžná např. ve stavebním řízení, ale je specifická právě pro posouzení podmínek pro povolení hornické činnosti. Soud se ztotožňuje s žalobci, že na základě ustanovení § 33 horního zákona nelze dospět k závěru, že je střetem zájmů toliko konflikt mezi veřejným zájmem na využití ložiska a jinými veřejnými zájmy chráněnými podle zvláštních zákonů. Smyslem této právní úpravy je komunikace mezi žadatelem o povolení hornické činnosti (těžářskou společností), který chce využívat ložisko v daném území, a dotčenými orgány státní správy, které chrání veřejné zájmy v daném území, jak správně uvádí prvostupňový správní orgán a žalovaný. Smyslem však je i komunikace s orgány územní samosprávy a právními, ale i fyzickými osobami v dané lokalitě, které jsou potenciálně ohroženy povolovanou hornickou činností. Vyřešení střetu zájmů má totiž za cíl odstranění právních překážek výkonu hornické činnosti tak, aby mohla být prováděna z hlediska právních vztahů bez rozporů.

43. Předmětem střetu zájmů mohou být dle názoru krajského soudu jak pozemky v daném dobývacím prostoru nebo pozemky ohrožené povolením hornické činnosti, tak i jiné zájmy chráněné zákonem, a to nejen zájmy veřejné, ale i soukromé. V ustanovení § 33 odst. 1 horního zákona je odkaz pod čarou např. na zákon č. 367/1990 Sb., o obcích (obecní zřízení) zrušený dnem 12.11.2000 zákonem č. 128/2000 Sb., o obcích (obecní zřízení), dále na zákon č. 20/1966 Sb., o péči o zdraví lidu zrušený dnem 1.4.2012 zákonem č. 372/2011 Sb., o zdravotních službách a podmínkách jejich poskytování (zákon o zdravotních službách). Poznámky pod čarou sice nemají normativní charakter, mohou však sloužit jako určité vodítko při interpretaci dané právní normy. Nad rámec uvedených zákonů lze zmínit i zákon

č. 258/2000 Sb., o ochraně veřejného zdraví a o změně některých souvisejících zákonů a dále např. zákon č. 201/2012 Sb., o ochraně ovzduší. Vyřešení střetu zájmů před povolením hornické činnosti se děje buď dohodou a nepodaří-li se takto střet zájmů vyřešit, je nutné jej vyřešit autoritativním rozhodnutím podle § 33 odst. 3 horního zákona, aby mohl žadatel o povolení hornické činnosti ve smyslu § 33 odst. 4 horního zákona k žádosti o povolení otvírky doložit, že byly střety zájmů vyřešeny.

44. Žalobci ve správním řízení opakovaně uplatňovali námitky týkající se dle jejich názoru konkrétního ohrožení povolovanou hornickou činností. Uplatňovali námitky ohledně ohrožení svého zdraví, ohrožení jejich životního prostředí, hluku a vibrací souvisejících s hornickou činností. Uplatňovali námitky související s ohrožením pozemku p.č. ve vlastnictví Obce Ktiš, který se nachází uprostřed pozemku p.č. na kterém je hornická činnost povolována. Jejich námitky se týkaly i petice podepsané 199 podpisy směřující proti těžbě v dané lokalitě. S odvolacími námitkami žalobců se žalovaný vypořádal, jak je výše uvedeno, v rámci odůvodnění napadeného rozhodnutí, avšak za situace, kdy nebyly předmětem neformálního řízení o střetu zájmů provedeného ve smyslu § 33 horního zákona před podáním žádosti, resp. jejich řešení nebylo podle § 33 odst. 4 horního zákona k žádosti přiloženo.

45. Námitky ohrožení konkrétních zájmů žalobců není možné považovat za důvodné jen tehdy, bude-li tvrzeno a prokázáno, že dojde povolenou hornickou činností k bezprostřednímu a nevratnému zasažení do žalobci formulovaných zájmů. Námitkami žalobců je nutno se zabývat i v rovině potenciálního ohrožení hornickou činností. Projeví-li totiž těžbařská společnost zájem provádět hornickou činnost v určité lokalitě, bude touto hornickou činností ohroženo území, v němž existují vztahy veřejnoprávní i soukromoprávní. Vhodné je v té souvislosti zmínit zejména životní prostředí v daném území, které bude nepochybně prováděním hornické činnosti ohroženo, byť v rozsahu nepřekračujícím hranice stanovené zákonem. Hornická činnost bude mít vliv i na tržní hodnotu nemovitostí v daném území. Hornická činnost povolená v určitém území bude mít dopad do celého okruhu dalších zájmů chráněných příslušnými zákony. Ve správním řízení o povolení hornické činnosti je posuzována na základě závazných stanovisek a vyjádření dotčených orgánů státní správy míra zásahu do práv účastníků a je posuzováno, zda nepřekročí míru příslušnými zákony stanovenou (hygienickými předpisy, předpisy na ochranu životního prostředí atd.). Ve správním řízení se postupuje obdobně jako ve stavebním řízení a zkoumá se, zda dojde nebo nedojde k přímému dotčení účastníků řízení. To však nic nemění na tom, že se i v rámci zákonem stanovených hranic možného zásahu do práv účastníků daného řízení změní hornickou činností dosavadní podmínky v daném území. Proto je před rozhodnutím o povolení hornické činnosti nezbytně nutné řešit střet zájmů a zákon o hornické činnosti a horní zákon s takovým řešením, resp. posouzením střetu zájmů a případně jeho vyřešením autoritativním způsobem, výslovně počítají. Právní úprava nutnosti řešení střetu zájmů před povolením hornické činnosti je jakýmsi smířčím řízením, ke kterému by mělo dojít při vědomí, že v souvislosti s hornickou činností dojde k zásahu do daného území, k ohrožení velkého množství zájmů v daném území. Neformální jednání o střetu zájmů je zde proto, aby žadatel o povolení hornické činnosti vstoupil do kontaktu s účastníky budoucího správního řízení a pokusil se vyjednat podmínky optimální pro obě strany a odstranit potenciální spory. Žadatel má možnost ještě před zahájením správního řízení zjistit, co je pro účastníky

akceptovatelné a co již akceptovatelné není. Případné řešení střetu zájmů může ovlivnit i obsah podané žádosti o povolení hornické činnosti.

46. V daném případě v minulosti došlo k vyjednávání, byla zde snaha o řešení střetu zájmů ohledně pozemku ve vlastnictví Obce Ktiš p.č. K dohodě však nedošlo a řízení bylo zastaveno. Pozemek p.č. byl následně bez dohody s vlastníkem vyňat z žádosti a hornická činnost byla povolena na pozemku jej obklopujícím p.č. Pozemek p.č. však nepochybně vzhledem ke své poloze bude povolenou hornickou činností dotčen.

47. Otázkou střetu zájmů v souvislosti s povolením hornické činnosti ve smyslu § 17 odst. 2 zákona o hornické činnosti se zabýval Nejvyšší správní soud krom jiných také v rozsudku zmíněném žalobci ze dne 27.10.2004, čj. 7A 133/2002-33, jehož právní věta zní: *„Předpokladem povolení otvírky, přípravy a dobývání výhradního ložiska podle § 10 zákona č. 61/1988 Sb., o hornické činnosti, výbušninách a o státní báňské správě hornické, je vyřešení střetu zájmů podle § 33 zákona č. 44/1988 Sb., horního zákona. Vyřešení střetu zájmů se netýká jen pozemků a nemovitostí, na kterých bude hornická činnost prováděna, ale i těch, které mohou být touto činností ohroženy nebo dotčeny. Vyřešení střetu zájmu má totiž za cíl odstranění právních překážek výkonu hornické činnosti tak, aby mohla být z hlediska právních vztahů prováděna nadále bezrozporně.“* Není pravdou, že skutkový stav, ze kterého v citovaném rozsudku vycházel Nejvyšší správní soud je odlišný od nyní posuzované právní věci, jak namítá v odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný. V daném případě jde o situaci, kdy bylo původní řízení o povolení hornické činnosti zastaveno, neboť nedošlo k dohodě mezi Organizací a Obcí Ktiš ohledně pozemku p.č. který se nachází v dobývacím prostoru. Následně byla Organizací podána nová žádost, kde již pozemek p.č. uveden nebyl a hornická činnost byla povolena na části pozemku p.č., ačkoliv se pozemek p.č. nachází uprostřed povoleného dobývacího prostoru. Nejvyšší správní soud řešil v citovaném rozsudku obdobnou situaci, kdy byla hornická činnost povolena s ohledem na nevypořádání majetkových vztahů, resp. střet zájmů, toliko na pozemcích, kde majetkoprávní vztahy byly vypořádány, a nikoliv na pozemcích, jejichž majetkoprávní vztahy vypořádány nebyly. V nyní soudem posuzovaném případě žalovaný (shodně jako v případě posuzovaném Nejvyšším správním soudem) tvrdí, že pozemek p.č. nebude hornickou činností dotčen. Uvedená argumentace žalovaného není správná, když již z výše uvedené katastrální mapy je zřejmé, že bude hornická činnost na pozemku p.č. prováděna okolo pozemku p.č. a uvedený pozemek je tak ohrožen hornickou činností. Skutkový základ posuzovaný krajským soudem v této právní věci je proto obdobný skutkovému stavu posuzovanému Nejvyšším správním soudem v citovaném rozsudku. Závěry učiněné Nejvyšším správním soudem v citovaném rozsudku (ve výše uvedené právní větě) lze proto aplikovat i v nyní posuzované právní věci. To znamená, že předpokladem povolení hornické činnosti v daném případě bylo vyřešení střetu zájmů týkajících se ohrožení pozemku p.č.

48. Dle názoru krajského soudu měl být před rozhodnutím prvostupňového správního orgánu o povolení hornické činnosti v dobývacím prostoru Ktiš na pozemku p.č. (řešen střet zájmů, a to nejen pokud jde o ohrožení pozemku p.č. hornickou činností, ale i ohledně ohrožení zájmů ostatních účastníků řízení, jak byly uplatněny ve správním řízení a

nyní v žalobě. V daném případě byla porušena zákonná ustanovení upravující řešení střetu zájmů před povolením hornické činnosti, zejména § 17 odst. 2 zákona o hornické činnosti a § 33 odst. 1 horního zákona. Žalobci tak byli zbaveni možnosti, jako účastníci následně provedeného správního řízení, řešit své námitky v rámci neformálního řízení, resp. jednání, o střetu zájmů. Vyřešit neformálně před zahájením řízení o povolení hornické činnosti střet zájmů je důležité i pro správní orgán, neboť ten, když dojde k vypořádání střetu zájmů, nebude muset řešit početné námitky účastníků ve správním řízení a bude se zabývat až námitkami následně uplatněnými. Krajský soud v souvislosti s tímto závěrem zdůrazňuje, že nepředjímá, jak mělo být v rámci neformálního řešení střetu zájmů postupováno a dohodnuto, případně autoritativně rozhodnuto. Důvodem zrušení napadeného rozhodnutí je skutečnost, že před rozhodnutím o povolení hornické činnosti nebyl řešen střet zájmů, a to zájmů jak veřejnoprávních, tak soukromoprávních.

49. Námitku žalobců, že nedošlo před podáním žádosti o povolení hornické činnosti k řešení střetu zájmů, posoudil krajský soud jako zásadní. Protože ji shledal důvodnou a tím napadené rozhodnutí nezákonným, nemohl se zabývat dalšími námitkami žalobců v žalobě uplatněnými.

Závěr

50. Soud shledal napadené rozhodnutí nezákonným a žalobu důvodnou. Zrušil proto podle § 78 odst. 1 s.ř.s. napadené rozhodnutí pro nezákonnost, podle § 78 odst. 4 s.ř.s. vyslovil, že se věc vrací žalovanému k dalšímu řízení. Správní orgán je podle § 78 odst. 5 s.ř.s. v dalším řízení vázán právním názorem vysloveným soudem ve zrušujícím rozsudku.

VIII. Náklady řízení

A.

51. Žalobci měli ve věci plný úspěch, proto jim soud přiznal podle § 60 odst. 1 s.ř.s. právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložili. Náklady řízení spočívají v zaplaceném soudním poplatku za žalobu podle položky 18 bod 2. písm. a) Sazebníku poplatků, přílohy zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, ve znění pozdějších předpisů. Dále z odměny advokáta stanovené podle vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (*dále jen „advokátní tarif“*). V cestovním stanoveném podle vyhlášky č. 385/2015 Sb., o změně sazby základní náhrady za používání silničních motorových vozidel a stravného a o stanovení průměrné ceny pohonných hmot pro účely poskytování cestovních náhrad (*dále jen „vyhláška č. 385/2015“*) a technického průkazu, v případě, že byla jeho náhrada uplatněna. Zástupci žalobců, advokáti, jsou plátcí daně z přidané hodnoty, proto se částka jejich odměny zvyšuje o DPH vypočtenou podle zákona č. 235/2004 Sb. za použití sazby platné v době rozhodnutí soudu, tj. 21 %.

52. Sazba za jeden úkon právní služby ve věcech žalob projednávaných podle soudního řádu správního činí podle § 9 odst. 4 písm. d) a § 7 advokátního tarifu 3.100 Kč a podle § 13 odst. 3 advokátního tarifu má advokát za jeden úkon právní služby nárok na paušální částku

300 Kč. Podle § 12 odst. 4 advokátního tarifu *jde-li o společné úkony při zastupování nebo obhajobě dvou nebo více osob, náleží advokátovi za každou takto zastupovanou nebo obhajovanou osobu mimosmluvní odměna snížená o 20 %*. K plnění byla podle § 64 s.ř.s. k § 160 odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb. s ohledem na technické možnosti žalovaného správního orgánu stanovena třicetidenní lhůta, platební místo bylo podle § 64 s.ř.s. k § 149 odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb. stanoveno k rukám advokáta příslušného žalobce.

B.

53. Náklady řízení žalobců a), b), c) činí **33.119 Kč**. Sestávají ze zaplacených soudních poplatků třemi žalobci **9.000 Kč**, z odměny advokáta **17.820 Kč** (za právní úkony 15.120 Kč a paušální částka 2.700 Kč), z cestovní náhrady **1.313 Kč**, z náhrady za promeškaný čas **800 Kč** a z DPH **4.186 Kč**.

54. Odměna advokáta sestává ze 3 úkonů právní služby pro tři žalobce, a to za jeden úkon podle § 11 odst. 1 písm. a) advokátního tarifu (převzetí a příprava věci), dva úkony podle § 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu (podání žaloby a repliky) a jeden úkon podle § 11 odst. 1 písm. g) advokátního tarifu (účast na jednání soudu dne 3.5.2016), tj. podle § 12 odst. 4 advokátního tarifu 3 x 80% z částky 3.100 Kč x 3 žalobci, tj. 22.320 Kč. Zástupce žalobců však požadoval částku **15.120 Kč** (80 % z částky 2.100 za jeden úkon), proto mu odměnu advokáta soud musel přiznat v této výši. Paušální částka hotových výdajů činí **2.700 Kč** (pro tři žalobce tři úkony po 300 Kč), tj. celkem **17.820 Kč**.

55. Cestovné z Tábora do Plzně a zpět činí **1.313 Kč** ($942,4 + 370,9212 = 1313,3212$ Kč) za 248 km osobním automobilem Škoda Octavia. Sazba základní náhrady za 1 km jízdy činí u osobních silničních motorových vozidel 3,80 Kč, tj. za 248 km **942,4 Kč**. Průměrná spotřeba nafty činí dle technického průkazu 5,07 l na 100 km nafty, tj. 0,0507 na 1 km x 248 km = 12,5736 l x 29,50 Kč za 1 listr motorové nafty = **370,9212 Kč**. Náhrada za promeškaný čas činí podle § 14 odst. 1 písm. a) a odst. 3 advokátního tarifu za 4 hodiny cesty z Tábora do Plzně a zpět **800 Kč** (8 půlhodin po 100 Kč).

56. DPH 21 % z odměny a nákladů advokáta, tj. z částky 19.933 činí 4.185,93 Kč, tj. **4.186 Kč**.

C.

57. Náklady řízení žalobců d), e) činí **32.910 Kč**. Sestávají ze zaplacených soudních poplatků dvěma žalobci **6.000 Kč**, z odměny advokáta **22.240 Kč** (právní úkony 19.840 Kč a paušální částka 2.400 Kč) a z DPH **4.670 Kč**.

58. Žalobci zaplatili dva soudní poplatky po 3.000 Kč za žalobu. Náhrada nákladů za dva soudní poplatky za návrh na přiznání odkladného účinku žalobě po 1.000 Kč, tj. 2.000 Kč žalobcům nebyla přiznána, neboť návrh byl zamítnut (viz výše odst. 2).

59. Odměna advokáta sestává ze 4 úkonů právní služby pro dva žalobce, a to za jeden úkon podle § 11 odst. 1 písm. a) advokátního tarifu (převzetí a příprava věci), dva úkony podle § 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu (podání žaloby a repliky) a jeden úkon podle § 11 odst. 1 písm. g) advokátního tarifu (účast na jednání soudu dne 3.5.2016). Odměna advokáta za 4 úkonů právní služby pro dva žalobce činí podle § 12 odst. 4 advokátního tarifu $4 \times 80 \% \text{ z částky } 3.100 = 9.920 \times 2$ žalobci, tj. **19.840 Kč**. Odměna advokáta nebyla přiznána podle § 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu za jeden úkon, a to sepis a podání doplnění žaloby ze dne 14.4.2015, neboť obsahem tohoto podání je půl strany textu obsahujícího rozšíření žalobního tvrzení vůči stanoviskům dotčených orgánů, které žalobci uplatnili již v žalobě. Odměna nebyla přiznána za doplnění žaloby ze dne 29.4.2015 obsahující doplňující tvrzení žalobců o tom, že by zahájení hornické činnosti znamenalo pro oba žalobce okamžitou, značnou a neodčinitelnou újmu na jejich zdraví a k tomu žalobci předložili příslušné lékařské zprávy o svém zdravotním stavu. Toto doplnění žaloby soud vyhodnotil jako nadbytečné, neboť obdobná tvrzení o vlivu hornické činnosti na zdraví žalobců jsou obsažena již v žalobě a svým rozsahem jsou způsobilá pro posouzení jejich důvodnosti či nedůvodnosti. Odměna advokáta nebyla přiznána podle § 11 odst. 1 písm. g) advokátního tarifu v rozsahu požadovaném za účast při jednání soudu dne 3.5.2016 za další dvě započaté hodiny, neboť jednání bylo zahájeno v 9,00 hod. a ukončeno předsedou senátu v 11,00 hod. K odměně advokáta náleží paušální částka za 8 úkonů, tj. čtyři úkony pro dva žalobce, ve výši **2.400 Kč**. Požadovaných 12 úkonů nebylo přiznáno, neboť čtyři úkony spojené s doplněním žaloby ze dne 14.4.2015 a ze dne 29.4.2015 byly vyhodnoceny jako nadbytečné.

60. DPH z odměny a hotových výdajů z částky 22.240 Kč činí **4.670 Kč**.

D.

61. Náklady řízení žalobce f) činí **21.666 Kč**. Sestávají ze zaplaceného soudního poplatku **3.000 Kč**, z odměny advokáta **13.600 Kč** (právní úkony 12.400 Kč a paušální částka 1.200 Kč), z cestovného **1.126 Kč**, z náhrady za promeškaný čas **700 Kč** a z DPH **3.240 Kč**.

62. Odměna advokáta sestává ze 4 úkonů právní služby, a to za jeden úkon podle § 11 odst. 1 písm. a) advokátního tarifu (převzetí a příprava věci), dva úkony podle § 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu (podání žaloby a repliky) a jeden úkon podle § 11 odst. 1 písm. g) advokátního tarifu (účast na jednání soudu dne 3.5.2016), tj. **12.400 Kč**. K odměně advokáta náleží paušální částka za 4 úkony právní služby ve výši **1.200 Kč**.

63. Cestovné z Prahy do Plzně a zpět činí **1.126 Kč** za 200 km osobním automobilem Ford S-MAX. Sazba základní náhrady za 1 km jízdy činí u osobních silničních motorových vozidel 3,80 Kč, tj. za 200 km **760 Kč**. Průměrná spotřeba nafty činí dle technického průkazu 6,2 l na 100 km, tj. 0,062 l na 1 km $\times 200 \text{ km} = 12,4 \text{ l} \times 29,50 \text{ Kč za 1 list motorové nafty} = 365,80 \text{ Kč}$, tj. **366 Kč**. Náhrada za promeškaný čas podle § 14 odst. 1 písm. a) a odst. 3 advokátního tarifu činí za 3,5 hodiny cesty z Prahy do Plzně a zpět **700 Kč** (7 půlhodin po 100 Kč).

64. DPH z odměny a hotových výdajů z částky 15.426 Kč činí 3.239,46 Kč, tj. **3.240 Kč**.

E.

65. Osoby zúčastněné na řízení mají podle § 60 odst. 5 s.ř.s. právo na náhradu jen těch nákladů řízení, které jim vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, kterou jim soud uložil. Soud osobám zúčastněným na řízení výslovně žádnou povinnost neuložil, proto jim nebyla náhrada nákladů tohoto řízení přiznána.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.
(§ 12 odst. 1, § 102, § 106 odst. 2 a 4 s.ř.s.)

V Plzni dne 3. května 2016

Mgr. Alexandr Krysl, v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
Helena Kovářiková